

Ügyszám: IV/457-1/2024. sz.

Tisztelt Alkotmánybíróság!
(A Szegedi Törvényszék útján)

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG		
Ügyszám: IV/457-2/2024		
Érkezett: 2024. ÁPR. 22.		
Erkezés módja		
☒ POSTÁN	☐ @	EGYÉB:
Példány: 1	Melléklet: 2	Kezelőiroda: [Signature]

[Redacted]
[Redacted] és
[Redacted]
[Redacted] panaszosok
1.sz. mellékletként csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselő:
dr. Kiss Bence egyéni ügyvéd, székhely: [Redacted]
[Redacted]
[Redacted] által

a Nemzeti Földügyi Központ NFK-053802/2022. sz. közigazgatási határozata ellen kezdeményezett közigazgatási perben a Szegedi Törvényszék előtt született 102.K.700.025/2023/19. sz. ítéletében foglaltakra hivatkozva, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény 27. § (1) és 26. § (1) bekezdése alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszhoz kapcsolódó kiegészítő beadványt, ill. hiánypótlást

nyújtjuk be a IV/457-1/2024. sz. sz. főttkári felhívásnak eleget téve. Jelen beadványunkat a korábbi irattal egységes szerkezetbe foglaltan terjesztjük elő.

Kérjük a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg Szegedi Törvényszék Nemzeti Földügyi Központ NFK-053802/2022. sz. határozatát helyben hagyó 102.K.700.025/2023/19. sz. ítélete, ill az annak alapjául szolgáló A mező- és erdőgazdasági földek forgalmáról szóló 2013. évi CXXII. törvénnyel összefüggő egyes rendelkezésekről és átmeneti szabályokról szóló 2013. évi CCXII. Törvény (Fétv.) 20/F. Alcime - különösen annak 108 B., 108/F. (6) a) pontja, ill (7) b) pontja, 108 H. (1) jogszabályhelyek rendelkezései - alaptörvény-ellenességét, és azt az Abtv. 41. § (1) bekezdése alapján semmisítse meg mind a határozatot, mind a jogszabályhelyet. Amennyiben a határozathozatal idején – bármely időközbeni jogalkotói aktus hatására – a sérelmes határozat meghozatalakor irányadó rendelkezések már nem vagy nem az alkalmazáskori állapotukban lennének hatályosak, akkor a kérelmünk nem a megsemmisítésére, hanem hivatkozott rendelkezések alkalmazásának kizárására irányul.

Kérelmünk az Abtv. 27. § (1) bekezdése mellett a 26.§ (1) bekezdés szerinti eljárásra is vonatkozik, mivel Az Abtv. 28. § (1) szerint: Az Alkotmánybíróság a 27. §-ban meghatározott bírói döntés felülvizsgálatára irányuló eljárásban a 26. § szerinti, jogszabály Alaptörvénnyel való összhangját illető vizsgálatot is lefolytathatja.

Sérelmezett jogszabályhely és bírósági döntés: Szegedi Törvényszék 102.K.700.025/2023/19. sz. ítélete. A határozat panaszosok – meghatalmazottja – általi átvételének időpontja rendre: 2023.12.15 ill. 2023.12.31. napja. (jelen beadvány benyújtása ehhez képest 60 napon belül megtörtént!)

Jogszabályi hivatkozások

A sérelmezett jogszabály alkalmazáskori (2022. november) hatályos állapota:

20/F. a mezőgazdasági földeken fennálló haszonélvezeti jogok ex lege megszüntetése miatt indult C-235/17. számú Európai Bizottság kontra Magyarország ügyben az Európai Unió Bírósága által hozott ítélet végrehajtásának különös szabályai

108/B. § (1) Az olyan természetes vagy jogi személy, akinek haszonélvezeti jogát a 108. § (1) bekezdésének 2014. április 30-án hatályos rendelkezése alapján törölték az ingatlan-nyilvántartásból (a továbbiakban: törölt haszonélvező), illetve jogutódja ezen alcím szerint igényelheti a törölt haszonélvezeti jog ingatlan-nyilvántartásba való visszajegyzését, valamint az ezen alcím szerinti kompenzációt.

108/F. § (3) Ha a visszajegyzés ezen alcím szerinti feltételei a törölt haszonélvezeti joggal korábban terhelt terület egészére fennállnak, akkor a haszonélvezeti jog visszajegyezhetőségét - az érintett ingatlan vagy ingatlanok, illetve ezek természetben meghatározott részének megjelölésével - a teljes területre kell megállapítani.

(6) A törölt haszonélvezeti jog visszajegyezhetőségéről kell döntést hozni, ha

a) nem minősül jóhiszeműnek a (7) bekezdés szerinti valamelyik személy, és

(7) Az ügyfelek közül nem minősül jóhiszeműnek az érintett ingatlan

b) tulajdonosa, ha tulajdonjoga 2018. március 6. napja után kötött vagy ezt megelőzően kötött, de a földforgalmi törvénynek megfelelő eljárás - ideértve az ingatlan-nyilvántartási eljárást is - érdekében 2018. március 6. napját követően az illetékes hatósághoz benyújtott szerződés, illetve 2018. március 6. napja után tett végintézkedés alapján keletkezett,

108/G. § Ha a visszajegyezhetőség vizsgálatára irányuló eljárás lezárultnak minősül, az NFK a döntését megküldi az ingatlanügyi hatóságnak

b) haszonélvezeti jog visszajegyezhetőségéről szóló döntése esetén a törölt haszonélvezeti jog visszajegyzésének ingatlan-nyilvántartási átvezetése érdekében.

108/H. § (1) A törölt haszonélvezeti jog visszajegyzésével egyidejűleg az érintett ingatlanra - a törlést követően - bejegyzett haszonélvezeti jogra vonatkozó bejegyzést hivatalból úgy kell módosítani, hogy a visszajegyzett haszonélvező e jogát teljes körűen gyakorolhassa.

108/I. § (3) A kompenzációs eljárás tárgya az arról való döntés, hogy a kérelmezőt e törvény alapján megilleti-e kompenzáció, és ha igen, részére mekkora összegű kompenzáció jár.

Az Alaptörvény releváns rendelkezései

NFK-határozat kelte: 2022.11.23. napja, az adott napon hatályos, releváns Alaptörvényi rendelkezések:

Tulajdonjog

XII. cikk

(1) Mindenkinnek joga van a munka és a foglalkozás szabad megválasztásához, valamint a vállalkozáshoz. Képességeinek és lehetőségeinek megfelelő munkavégzéssel mindenki köteles hozzájárulni a közösség gyarapodásához.

(2) Magyarország törekszik megteremteni annak feltételeit, hogy minden munkaképes ember, aki dolgozni akar, dolgozhasson.

XIII. cikk

(1) Mindenkinnek joga van a **tulajdonhoz** és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.

(2) Tulajdont kisajátítani csak kivételesen és közérdekből, törvényben meghatározott esetekben és módon, teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett lehet.

Méltóság:

B) cikk

(1) Magyarország független, demokratikus jogállam.

G) cikk

(2) Magyarország védelmezi állampolgárait.

L) cikk

(1) Magyarország **védi a házasság intézményét mint egy férfi és egy nő között, önkéntes elhatározás alapján létrejött életközösséget, valamint a családot mint a nemzet fennmaradásának alapját**. A családi kapcsolat alapja a házasság, illetve a szülő-gyermek viszony. Az anya nő, az apa férfi.

(2) Magyarország **támogatja a gyermekvállalást**.

M) cikk

(1) Magyarország gazdasága az értékteremtő munkán és a vállalkozás szabadságán alapszik.

(2) Magyarország biztosítja a tisztességes gazdasági verseny feltételeit. Magyarország fellép az erőfölénnyel való visszaéléssel szemben, és védi a fogyasztók jogait.

P) cikk

(1) **A természeti erőforrások, különösen a termőföld, az erdők és a vízkészlet, a biológiai sokféleség, különösen a honos növény- és állatfajok, valamint a kulturális értékek a nemzet közös örökségét képezik, amelynek védelme, fenntartása és a jövő nemzedékek számára való megőrzése az állam és mindenki kötelessége.**

Q) cikk

(2) Magyarország nemzetközi jogi kötelezettségeinek teljesítése érdekében biztosítja a nemzetközi jog és a magyar jog összhangját.

R) cikk

(1) Az Alaptörvény Magyarország jogrendszerének alapja.

(2) Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkre kötelezőek.

(3) Az Alaptörvény rendelkezéseit azok céljával, a benne foglalt Nemzeti hitvallással és történeti alkotmányunk vívmányaival összhangban kell értelmezni.

T) cikk

(3) Jogszabály nem lehet ellentétes az Alaptörvénnyel.

U) cikk

(1) (...) nem évülő felelősséggel tartoznak

d) a tulajdon szabadságán alapuló gazdaság felszámolásáért és az ország eladásáért;

g) (...) a polgárok vagyonuktól történő önkényes megfosztásáért, a tulajdonhoz fűződő jogaik korlátozásáért; a polgárok szabadságjogainak teljes elvételéért, a politikai vélemény- és akaratnyilvánítás állami kényszer alá vonásáért; az emberek származásukra, világnézetükre vagy politikai meggyőződésükre tekintettel történő hátrányos megkülönböztetéséért, a tudáson, szorgalmon és tehetségen alapuló előremenetelésnek és érvényesülésének akadályozásáért; az emberek magánéletének törvénytelen megfigyelésére és befolyásolására törekvő titkosrendőrség létrehozásáért és működtetéséért;

I. cikk

(1) AZ EMBER sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani. Védelmük az állam elsőrendű kötelezettsége.

(2) Magyarország elismeri az ember alapvető egyéni és közösségi jogait.

(3) Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.

II. cikk

Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz, a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.

V. cikk

Mindenkinek joga van törvényben meghatározottak szerint a személye, illetve a tulajdona ellen intézett vagy az ezeket közvetlenül fenyegető jogtalan támadás elhárításához.

VI. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák.

(2) Az állam jogi védelemben részesíti az otthon nyugalalmát.

XV. cikk

(1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.

(2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

(5) Magyarország külön intézkedésekkel védi a családokat, a gyermekeket, a nőket, az időseket és a fogyatékkal élőket.

XVI. cikk

(1) Minden gyermeknek joga van a megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődéséhez szükséges védelemhez és gondoskodáshoz.

(2) A szülőknek joguk van megválasztani a gyermeküknek adandó nevelést.

(3) A szülők kötelesek kiskorú gyermekükről gondoskodni. E kötelezettség magában foglalja gyermekük taníttatását.

XIX. cikk

(1) Magyarország arra törekszik, hogy minden állampolgárának szociális biztonságot nyújtson.

XX. cikk

(1) Mindenkinek joga van a testi és lelki egészséghez.

XXII. cikk

(1) Az állam jogi védelemben részesíti az otthont.

XXIV. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. (...)

(2) Mindenkinek joga van törvényben meghatározottak szerint a hatóságok által feladatuk teljesítése során neki jogellenesen okozott kár megtérítésére.

XXVIII. cikk

(7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

NEMZETI HITVALLÁS (kivonat)

Valljuk, hogy az emberi lét alapja az emberi méltóság.

Valljuk, hogy együttélésünk legfontosabb keretei a család és a nemzet, összetartozásunk alapvető értékei a hűség, a hit és a szeretet.

Valljuk az elesettek és a szegények megsegítésének köteleességét.

Valljuk, hogy a polgárnak és az államnak közös célja a jó élet, a biztonság, a rend, az igazság, a szabadság kiteljesítése.

Valljuk, hogy néprajzunk csak ott van, ahol az állam szolgálja polgárait, ügyeiket méltányosan, visszaélés és részrehajlás nélkül intézi.

A nemzeti hitvallás kérdése:

(Értelmezésünk szerint ugyan a „Nemzeti hitvallás”-ból közvetlen jogosultság nem feltétlenül származtatható, de segíti az egyéb alaptörvényi rendelkezések értelmezését, mutatja az jogalkotó célját) ... megengedőbb álláspontot tegyük magunkévá, miszerint ez nem alapjogi felsorolás jellegű

Tekintettel arra, hogy a nemzeti hitvallás is az alaptörvény-szöveg szerves része, a(z) jogsérelem idején) hatályos Alaptörvényben olvasható, a jogalkotótól származó szövegrész, ezért ebből logikailag következik, hogy a jogalkotó (alkotmányozó hatalomként eljárva) az itt feltüntetett szöveget is az Alaptörvény részének tekintette – egyéb esetben ugyanis szövegszerűen nem foglalta volna bele, ill. más/külön jogszabályban fogalmazta volna meg az e szövegrészben kifejtett – emiatt viszont igen komoly súlytal rendelkező – gondolatokat.

Mivel pedig az Alaptörvény része az említett szövegrész, **ezért az ezen szövegrész tartalmába ütköző jogszabályi tartalmakat is – logikailag – Alaptörvény-ellenesnek kell tekinteni.**

Átolvasva a kérdéses részt, azt tapasztalhatjuk, hogy itt – szövegszerűen – inkább jogalkotói értékválasztásról (és nem Alapjogi katalógusról) olvashatunk, ezért hajlunk arra, hogy a megengedőbb álláspontot tegyük magunkévá, miszerint ez nem alapjogi felsorolás jellegű szövegrész, így a „Nemzeti hitvallás”-ból közvetlen (újabb) jogosultság nem feltétlenül származtatható, de segíti az egyéb alaptörvényi rendelkezések értelmezését, mutatja az jogalkotó célját, azaz az Alaptörvény egyéb szövegrészeinek (esetlegesen a szöveg logikai tartalmához képest kiterjesztő jellegű) értelmezéséhez járul hozzá.

Vitatjuk azonban azt a – jogirodalomban megjelenő – álláspontot, miszerint a „Nemzeti hitvallás” szövegét az alaptörvény-értelmezés során teljes mértékben figyelmen kívül kell hagyni az alaptörvény-ellenesség vizsgálatakor, hiszen az a jogalkotó céljával ellentétes értelmezés lenne – máskülönben miért éppen a jogszabályba foglalta volna bele a kérdéses rendelkezéseket. A fentiekkel ellentétes értelmezés éppen a jogalkotói, a rendelkezéseknek különös súlyt adni kívánó szándékot írta felül.

A kérelmezőknek az emberi méltósághoz, tisztességes eljáráshoz fűződő jogának sérelmét igazolja, hogy a „Nemzeti hitvallás” szövegében szereplő alábbi kinyilatkoztatásokba, ill. értékválasztásokba is ütközik a sérelmezett normaszöveg.

„Valljuk, hogy az emberi lét alapja az emberi méltóság. Valljuk, hogy a polgárnak és az államnak közös célja a jó élet, a biztonság, a rend, az igazság, a szabadság kiteljesítése. Valljuk, hogy népiuralom csak ott van, ahol az állam szolgálja polgárait, ügyeiket méltányosan, visszaélés és részrehajlás nélkül intézi.”

Jogsabályi hivatkozások az eljárás (különösen a megengedhetőség) körében:

26. § (1) Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pontja alapján alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz fordulhat az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet, ha az ügyben folytatott bírósági eljárásban alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása folytán

a) az Alaptörvényben biztosított jogának sérelme következett be, és

b) jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

27. § (1) Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés

a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti; és

b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

28. § (1) Az Alkotmánybíróság a 27. §-ban meghatározott bírói döntés felülvizsgálatára irányuló eljárásban a 26. § szerinti, jogszabály Alaptörvénnyel való összhangját illető vizsgálatot is lefolytathatja.

(2) Az Alkotmánybíróság a 26. § alapján indítványozott eljárásban a bírói döntés alkotmányosságát is vizsgálhatja.

29. § Az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be.

30. § (1) Az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül, a 26. § (2) bekezdésében meghatározott esetben az alaptörvény-ellenes jogszabály hatálybalépésétől számított száznyolcvan napon belül lehet írásban benyújtani.

32. § (1) Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés f) pontja alapján a jogszabályok vizsgálatát az indítványozók kezdeményezésére, illetve bármely eljárása során hivatalból végzi.

Jogi érvelés a befogadhatóság kérdésében:

Az indítvány tartalmazza azokat a törvényi rendelkezéseket, amelyek megállapítják az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására, továbbá amely az indítványozók jogosultságát megalapozza [Abtv. 52. § (1b) bekezdés a) pont]. Az indítvány tartalmazza az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét [Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) pont]. Az indítvány tartalmazza az Alkotmánybíróság által az indítványozók szerint vizsgálandó jogszabályi rendelkezést [Abtv. 52. § (1b) bekezdés c) pont]. Az indítvány tartalmazza az Alaptörvény megsértett rendelkezését [Abtv. 52. § (1b) bekezdés d) pont], továbbá tartalmaz alkotmányjogilag értékelhető indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabályi rendelkezés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével [Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pont].

Az indítványozók a XXIV. cikk (1) bekezdésének sérelmét részben az általuk vélt eljárási jogszabálysértésekre alapozzák, mivel az Alkotmánybíróság eljárásában nem példa nélküli a XXIV. cikk (1) bekezdésének jogalkotási eljárásban való alkalmazása [l. 6/2013. (III. 1.) AB határozat]. A indítványozók álláspontja szerint a döntés a törvényi forma ellenére egyedi döntésnek számít, hiszen nagyon szűken körülhatárolható csoportot érint (országszerte összesen néhány tucat visszajegyzett haszonélvezettel terhelt tanyaingatlanról van szó), a jogszabályból jól kiolvasható annak célzott jellege (különösen a rosszhiszeműséget nagyon szűk köre lehatároló, igen sokelemű felsorolást tartalmazó körülíró meghatározásban és az egyéb, garanciális rendelkezések alóli kivételeket tartalmazó előírásokban (soronkívülség, felügyeleti jog kizárása, perújítása tilalma, stb)).

Az indítvány tartalmaz kifejezett kérelmet a jogszabályi rendelkezés megsemmisítésére [Abtv. 52. § (1b) bekezdés f) pont].

Az indítvány megfelel annak a tartalmi feltételnek, mely szerint - az indítványozók állítása alapján - az indítványozók Alaptörvényben biztosított jogának sérelme következett be [Abtv. 26. § (2) bekezdés a) pont]. Az indítványozók jogosultnak tekinthetők [Abtv. 51. § (1) bekezdés]. Az indítvány továbbá megfelel annak a tartalmi feltételnek, mely szerint az indítványozók a jogorvoslati lehetőségeiket már kimerítették, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számukra biztosítva [Abtv. 26. § (2) bekezdés b) pont].

Ennek értelmében a panasz befogadhatóságának feltétele („az érintettség, nevezetesen az, hogy a panaszos által alaptörvény-ellenesnek ítélt jogszabály a panaszos személyét, konkrét jogviszonyát közvetlenül és ténylegesen, aktuálisan érintő rendelkezést állapít meg, s ennek következtében a panaszos alapjogai sérülnek”) (33/2012. (VII. 17.) AB határozat, Indokolás [61]). teljesül.

A panaszos alapjogában való személyes, közvetlen és aktuális sérelme fennáll, hiszen a személyes érintettség az érintett saját alapjogában való sérelmet jelenti. A közvetlenség követelménye is teljesül, hiszen a kifogásolt jogszabály maga is érinti az indítványozó alapjogát (többek között: az eleve rosszhiszeműnek minősítés). Viszont, mivel a jogszabályi rendelkezés teljes érvényesüléséhez konstitutív hatályú végrehajtási aktus is szükséges, az indítványozók először a jogsértést közvetlenül megvalósító államhatalmi aktust támadták – sikertelenül. Az aktuális érintettség követelménye is teljesül, hiszen ez azt jelenti, hogy az érintettségnek az alkotmányjogi panasz benyújtásakor fenn kellett állnia.” (3110/2013. (VI. 4.) AB határozat, Indokolás [27]-[31]) Mivel a haszonélvezeti jogot visszajegyezték, ezért a panaszosok sérelme (tulajdonjoguk korlátozása) a panasz benyújtásakor is fennáll.

Az Abtv. 29. §-a értelmében az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség gyanúja, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés felvetése esetén fogadható be. E befogadhatósági feltételek vagylagos jellegűek, de álláspontunk szerint mindkettő fennáll, így azok fennállását az Alkotmánybíróság külön-külön is vizsgálhatja (3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30]).

Tényállás

2020. évben [redacted] tulajdonát képezte a [redacted] hrsz.-ú, természetben [redacted] szám alatti, kivett tanya, legelő művelési ágú ingatlan (a továbbiakban: ingatlan) 1/1 arányban. Az ingatlant [redacted] 2000. évben vette (ekkor [redacted] éves volt, így vélhetően szülei vették azt az ő nevére/nevében. bejegyző határozat: 36079/3/2001 (a kérelem érkezési ideje 2000.09.04.)

Ugyanezen napon érkezett, ugyanezen kérelem alapján jegyezték be a holtig tartó haszonélvezeti jogot [redacted] (Érdekelt) javára.

A haszonélvezeti jogot a Kecskeméti Járási Földhivatal a 2015. március 30. napján kelt, 40.202/2015. számú határozatával törölték az édesanya (Érdekelt) vonatkozásában, az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. évi CXLI. törvény (a továbbiakban: Inytv.) 94. § (1) és (3) bekezdése, valamint a mező- és erdőgazdasági földek forgalmáról szóló 2013. évi CXXII. törvénnyel összefüggő és egyes rendelkezésekről és átmeneti szabályokról szóló 2013. évi CCXII. törvény (a továbbiakban: Fétv.) 108. § (1) bekezdésére hivatkozással. A (néhai) édesapa jogát – mivel ő a nyilatkozattételt nem mulasztotta el – nem törölték, az ő haszonélvezeti joga törlésének oka az időközben – panaszosok tulajdonszerzését megelőzően – bekövetkezett halála.

[redacted] mint eladó és a panaszosok mint vevők között 2020. [redacted] napján adásvételi szerződés jött létre az ingatlanra. A szerződésben a felek rögzítették, hogy az ingatlan-nyilvántartásban az ingatlan vonatkozásában jogilag még fennálló, de ténylegesen az ingatlant már nem terhelő teherként szerepel – az időközben elhunyt – [redacted] javára bejegyzett holtig tartó haszonélvezeti jog. Más haszonélvezeti teherről a tulajdoni lap alapján a feleknek nem volt tudomása. A szerződés tartalmazta, hogy [redacted] elhunyt, a hiteles eredeti halotti bizonyítvány az adásvételi szerződés mellékletét képezi és a tulajdonjog átvezetésével kéri az illetékes földhivataltól a haszonélvezeti jog törlését. A szerződésben rögzítették, hogy az ingatlan **kivett tanya megjelölésű**, nem termőföldnek minősülő 2877 m² alapterületű „a” alrészletből és 2877 m² területű 0,20 AK értékű legelő 7 „b” alrészletből áll. A felperesek tulajdonjogának ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzése 2021. január 7. napján megtörtént. Panaszosok tehát az érdekelti haszonélvezeti jog törlését, ill. A másik haszonélvező (édesapa) halálát követően, 2020. júliusában szereztek az ingatlant, jóhiszeműen, ellenérték fejében, a közhiteles ingatlan-nyilvántartás adataiban bízva (mely nem tartalmazta a később visszajegyezni elrendelt érdekelti terhet.) csak az időközben elhunyt édesapa haszonélvezeti jogát, így az ingatlan mind de facto mind de iure tehermentesnek minősült az adásvétel pillanatában. Panaszosok mint vevők az ingatlant családi otthonuk megteremtése végett, lakáscélból vették.

A 2022. november 23. napján kelt, NFK-053802/2022. ügyszámú határozatával a [redacted] [redacted] rsz. alatti ingatlan tekintetében a Fétv. 20/F. alcím alapján megindult törölt haszonélvezeti jog ingatlan-nyilvántartásba való visszajegyezhetőségének vizsgálatára irányuló hatósági eljárásban elrendelték az érdekelt III/5. sorszám alatt törölt haszonélvezeti jogának az ingatlan I. rendű panaszos II/5. sorszám alatti, 1/2 tulajdoni illetőségére, illetve a II. rendű felperes II/panaszos. sorszám alatti, 1/2 tulajdoni illetőségére történő visszajegyzését. Döntése érdemét a hivatal a Fétv. 108/F. § (6) bekezdésére, valamint a Fétv. 108/F. § (7) bekezdés b) pontjára alapította. [7] Határozata indokolása szerint a felperesek tulajdoni illetősége vonatkozásában megállapítható, hogy a Fétv. 108/F. § (7) bekezdés b) pontja szerint **nem minősülnek jóhiszeműnek, mivel a tulajdonjoguk 2018. március 6. után kötött szerződés alapján keletkezett.** Figyelemmel arra, hogy az alperesi érdekelt haszonélvezeti jogát a Fétv. 108. § (1) alapján törölték, ezért a haszonélvezeti jog visszajegyzésének volt helye.

Az sérelmezett jogszabályon alapuló rendelkezés NFK határozatán keresztül végrehajtása **azt eredményezte, hogy a tehermentesen megszerzett ingatlanra haszonélvezeti jogot jegyezték be, visszamenőleg, jelentősen – és jogellenesen – korlátozva ezzel a tulajdonosi jogosítványokat (érdemi jogorvoslat, kompenzáció, és nyomós közérdekben megnyilvánuló indok nélkül elvéve a használat és a hasznok szedése jogát).**

Kiemeljük azt is, hogy panaszosok az ingatlan értékát a tehermentességre tekintettel, teljes összegében fizették meg, ők a haszonélvezeti joggal nem terhelt ingatlan vételárát fizették ki.

Panaszosok az NFK határozatával szemben keresetet terjesztettek elő, amelyben az alperesi szerv határozatának megsemmisítését és az alperes új eljárásra kötelezését kérték. Keresetüket – érdemben, azaz nem eljárásjogi okból - az eljárt Szegedi Törvényszék a fentebb hivatkozott számú határozatában elutasította, az NKF döntését jogszabályszerűnek ítélte.

Megállapítható tehát, hogy az NFK határozata a Törvényszék szerint jogszerű volt, mivel a visszajegyezhetőségi vizsgálatra irányuló hatósági eljárás során semmilyen egyéb feltételt nem vehetett figyelembe, kizárólag a Fétv. 20/F. alcímében foglaltak szerint járhatott el. Az ott rögzített jogszabályhelyekhez az NKF kötve volt, azonban a hivatkozott jogszabályhelyek álláspontunk szerint Alaptörvény-ellenesek.

Tényállás egyszerűsítve – áttekintően :

A Magyar Állam évekkel korábban olyan módon alkotott alapjog-korlátozó jogszabályt, hogy azzal jogellenesen törölt haszonélvezeti jogokat. Ezt a jogellenességet erre joghatósággal rendelkező nemzetközi bíróság – évekkel később 2019-évben - ki is mondta. A Magyar Állam ekkor azonban nem (pl. automatikusan) kártérítési nyújtott a korábban sérelmet szenvedett jogosultaknak, hanem – a tulajdonviszonyok változására tekintet nélkül, az őt elmarasztaló bírósági ítélet 2019.05.21. napi kihirdetését megelőző dátumtól, a később megszülető ítélet akkor még ismeretlen tartalmát eleve köztudomásúnak tekintve *(holott olyan figyelem felhívó kampány még magát határozatot sem kísérte, amelynek hatására az átlagember erről a határozatról értesülhetett volna)* utólag rosszhiszeműnek minősítette az adott 2018-as dátum után jogot szerző jogalanyokat, majd ugyancsak évekkel később **elrendelte a már törölt jogok visszajegyzését. Hangsúlyozzuk: úgy, hogy nem volt tekintettel arra, hogy a szerzéskor(i) jogi szabályozás szerint) jóhiszeműen, ellenérték fejében, a közhiteles ingatlan-nyilvántartás adataiban bízva vagyont/jogot szerző felekre, ill. az ő érdekükre, jogvédelmükre.** Különösen tisztességtelen eljárás, amelyben a jogalkotó **utólag minősíti, megdönthetetlenül (nem vélelmezi, minősíti) rosszhiszeműnek a korábban tehermentes tulajdonjogot szerző vevők (panaszosok) eljárását,** pusztán azért, mert a nemzetközi bíróság – az Állam által a határozat megszületését követően a széles körű nyilvánosság elé nem tárt, hírveréssel nem kísért és a közember számára el nem magyarázott tartalmú – 2018-as dátumnál jóval későbbi ítélete után szereztek tulajdoni illetőségüket. Ez a tulajdonjog objektív tiszteletben tartását, a tisztességes eljáráshoz való jogot, a jogbiztonságot, a kiszámítható, tervezhető tulajdon-gyarapítást és végső soron a családi otthon megteremtését így a testi-lelki egészséghez fűződő joggal való élést ellehetetlenítő jogalkotói eljárás, így a rendelkezések Alaptörvény-ellenesek. **Az Állam akként szabadul az őt fenyegető kártérítési kötelezettségtől, hogy közhatalmi (jogalkotási) hatalmával visszaélve rajta kívül álló feleket kötelez szerzett joguk elvesztésének tűrésére – majd később kompenzáció, valamint kamatfizetésre. (Vö. Magyarország fellép az erőfölénnyel való visszaéléssel szemben...)**

Indokolás:

Fentiekből látható, hogy panaszosok több szempontból érzik alaptörvény-ellenesnek az ismertetett szabályozást is és magát a bírósági határozatot is. Sérti

- a tulajdonhoz való alapvető jogukat, ill.

- emberi méltóságukat, több szempontból is:

- az indokolatlan, önkényes különbségtétellel (diszkriminációval) ill.
- tisztességtelen eljárással
- a családi élethez, lelki egészséghez, otthonukhoz és választott életmódjuk (munkájuk) kialakításához való komplex jogegyüttes ellehetetlenítésével.

- A sérelmezett jogszabállyal kapcsolatban a kérelmezők az Alaptörvény **B) cikk (1)** (Magyarország független, demokratikus **jogállam**) bekezdésében **foglaltakra is alapítanak alkotmányjogi panaszt**, mivel jogalkotás ezen módja visszamenőleges/visszaható hatályú és felkészülési időt sem hagyott a kérelmezőknek.

Az egyes jogsérelmek és a jogszabályhelyek viszonyának tisztázása (a jogsérelmek bővebb kifejtését a későbbiekre hagyva)

A tulajdonhoz való alapvető jog sérelme:

Azzal, hogy a jogalkotó olyan jogszabályt alkotott, amely a szerzéskor(i jogi szabályozás szerint) jóhiszeműen, ellenérték fejében, a közhiteles ingatlan-nyilvántartás adataiban bízva vagyont/jogot szerző felekre, ill. tulajdonukra olyan terhet rak utólag, amelyre (Tt. A korábban, jogerősen és véglegesen törölt haszonélvezeti jogra) nem kellett számítaniuk és mindezt kártalanítás és jogorvoslat nélkül teszi, jogellenesen és Alaptörvény-ellenesen korlátozza a tulajdonhoz való jogukat.

Az indokolatlan, önkényes különbségtétel (diszkriminációtilalom sérelme):

a termőföld(ill.tanya-)ingatlant szerző tulajdonostársak között önkényesen választott időpont alapján tesz különbséget a jogalkotó, és az általa önkényesen megadott, 2018.03.06. napi időpont után jogot szerző személyeket hátrányosan megkülönbözteti az egyéb jogszerzőkhöz képest, számukra súlyos korlátozást ír elő - a tulajdonost utólag rosszhiszeműnek átminősítve, így a kérelmezők tulajdonjogát e diszkrimináció mentén alaptörvény-ellenesen korlátozza.

Tisztességtelen eljárás, azaz a tisztességes eljáráshoz való jog sérelme:

Azzal, hogy a jogalkotó úgy alkotja meg a jogszabályt, hogy önkényesen kiválasztott időponttól jogot szerző személyeket megdönthetetlenül „nem jóhiszeműnek” (azaz rosszhiszeműnek) minősít, és ezen döntés ellen sem kimentési, sem ellenbizonyítási lehetőséget, sem jogorvoslatot nem biztosít, azzal a kérelmezők tisztességes eljáráshoz és jogorvoslathoz való jogát sérti.

Ezzel nemcsak a tisztességes hatósági eljáráshoz való jog [Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdés] sérül, hanem a – jogszabály szövegezése folytán – a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog is [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése]

(Jogállami körülmények között (...) a jogalkotó a közigazgatási hatósági eljárások esetében nem írhat elő a fair eljáráshoz való joggal ellentétes, az ügyfél és más érintett személy érdekeit teljes mértékben figyelmen kívül hagyó eljárási rendet [165/2011. (XII. 20.) AB határozat, ABH 2011, 478, 520.])

A családi élethez, lelki egészséghez, otthonukhoz és választott életmódjuk (munkájuk) kialakításához való komplex jogegyüttes ellehetetlenítése:

A fentebb felsorolt valamennyi alaptörvényi értékkel és védendő értékkel ellentétben áll a sérelmezett jogszabályhely alkalmazása folytán előállt helyzet, ugyanis azzal, hogy a jóhiszeműen, ellenérték fejében megszerzett tanyaingatlanra – mint lakóingatlanra – vonatkozó használati, hasznosítási jogukat kérelmezők elvesztik, családi otthonuk használati lehetőségétől esnek el, otthon hiányában sem az együttélésük, sem a zavartalan családi élet, sem a gyermekek felnevelésének és a választott foglalkozás (tanyasi gazdálkodás) folytatásának a feltételei nem állnak majd fenn, mert a használati jog elvételét nem követi megfelelő kártalanítás, amelyből ez a megkezdett élet(mód) – akár más helyszínen – folytatható lenne.

Visszaható hatály és felkészülési idő hiánya:

Tekintettel arra, hogy a tulajdonosok 2020. évben szerezték az ingatlant, a sérelmezett – rájuk – ill. ingatlanukra visszaható jogalkotással terhet rakó – jogszabályhely csak ezt követően született meg, ill. lépett hatályba, ezért a visszaható hatályú és a korábbinál terheesebb rendelkezéseket előíró törvényhely eleve alaptörvény-ellenes.

Túl azon, hogy már (a szerzéskor jóhiszemű tudattartalommal) megszerzett tulajdonjogot korlátozó súlyos (használatot ellehetetlenítő) mértékben az állam, a visszaható hatályú jogalkotással a már kész, változtathatatlan helyzetben talált tulajdonosoknak elkerülési lehetőséget sem biztosít. (a visszaható hatály miatt ugyanis nem tehetik meg nem történtté az évekkel korábbi szerződéskötést, még akkor sem, ha a jogszabály hatályba lépésekor esetleg már látják, hogy az évekkel korábbi szerződéskötésnek rájuk nézve hátrányos lesz a következménye)

Érvelés az Abtv. 27. § (1) bek. szerinti eset körében

27. § (1) Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés

a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és

b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

Panaszosok a hivatkozott NFK-határozattal szemben jogorvoslati kérelmüket kimerítették – közigazgatási pert kezdeményeztek a határozat felülvizsgálata iránt, de keresetüket elutasították.

Panaszosok e szakasz szerinti alapjog-sérrelme abban áll, hogy a közigazgatási határozat bírósági ítélettel helyben hagyott érdemi rendelkezése **megfosztja őket tulajdonhoz fűződő joguk egyik, számukra igen lényeges részjogosítványától – a használat és hasznok szedésének jogától. Ez az indítványozók szemében és nézőpontjából nézve az ingatlan – bizonytalan időre, a haszonélvező haláláig terjedő – , kisajátításával egyenértékű („kisajátításszerű”) intézkedés.** Eme megfosztásnak sem a közérdekben, sem a jogkorlátozásra okot adó, azzal egyenértékű és azonos súlyú más alapjogi jellegű jogosultság védelmében megjelenő indoka nincsen. A rendelkezés (és az annak végrehajtására szolgáló határozat, ill. az azt helybenhagyó bírósági ítélet) lényegében egy államot terhelő (a volt, és immáron ismételt haszonélvező személlyel szembeni) kártérítési kötelezettség állami kifizetése helyett a kötelezettség áterhelése egy – annak fennálltáért nem felelős – személyre. **A tulajdonhoz való jogosultságuk ilyen korlátozása egyértelműen alapjog-sérelemmel jár, így alaptörvény-ellenes.**

Mivel mind az alapul fekvő jogszabály, mind az annak alapján született határozat és az azt helyben hagyó bírósági ítélet kimondja, hogy a – *helyzet kialakulásáról mit sem tehető, (akkori szabályozási környezet szerint) jóhiszeműen és ellenérték fejében, az ingatlan-nyilvántartás adataiban bízva tehermentes tulajdont szerző* – későbbi **panaszosok rosszhiszeműnek minősülnek** (és nem egy megdönthető vélelmet mond ki!), valamit ezen minősítéshez hátrányos következményeket kapcsol, és jogvédelmet vagy jogorvoslati lehetőséget sem biztosít, ezért mind a szabályozás kialakítása, mind a közigazgatási határozat, mind az azt helyben hagyó bírósági ítélet **a tisztességes eljáráshoz való jogba is ütközik, így alaptörvény-ellenes.**

Tekintettel arra, hogy a határozattal érintett ingatlan (tanyaingatlan) **a panaszosok családi otthonként is szolgál, ezért a határozat végrehajtása esetén otthonunktól, lakhatásuktól – közérdek felmerülte nélkül, ill. bármilyen kártalanítás hiányában – jogellenesen (Alaptörvény-ellenesen) fosztják meg őket.** A családi otthon megszűnésével a család kénytelen lenne ismerősöknél-rokonoknál (az országban „szétszóródva”) lakhatást találni, új munkahelyet, a gyermekeknek új iskolát keresni. Kétségtől és nyilvánvalóan sérülne ezzel a **testi-lelki egészséghez, a békés, teljes családban élethez az önrendelkezéshez való joguk.**

Fentiek alapján az alaptörvény-ellenes bírósági határozat megsemmisítése indokolt.

Egyebekben a következő fejezetben kifejtett érvelésünket ezen fejezet kapcsán is relevánsnak tartjuk.

Érvelés mind az Abtv. 27. § (1) mind a 26. § (1) bekezdése szerinti eset körében

I. A tulajdonjog kérdése:

Támadott jogszabályhelyek:

108/B. § (1) Az olyan természetes vagy jogi személy, akinek haszonélvezeti jogát a 108. § (1) bekezdésének 2014. április 30-án hatályos rendelkezése alapján törölték az ingatlan-nyilvántartásból (a továbbiakban: törölt haszonélvező), illetve jogutódja ezen alcím szerint igényelheti a törölt haszonélvezeti jog ingatlan-nyilvántartásba való visszajegyzését, valamint az ezen alcím szerinti kompenzációt.

108/F. § (6) A törölt haszonélvezeti jog visszajegyezhetőségéről kell döntést hozni, ha
a) nem minősül jóhiszeműnek a (7) bekezdés szerinti valamelyik személy, és

(7) Az ügyfelek közül nem minősül jóhiszeműnek az érintett ingatlan

b) tulajdonosa, ha tulajdonjoga 2018. március 6. napja után kötött vagy ezt megelőzően kötött, de a földforgalmi törvénynek megfelelő eljárás - ideértve az ingatlan-nyilvántartási eljárást is - érdekében 2018. március 6. napját követően az illetékes hatósághoz benyújtott szerződés, illetve 2018. március 6. napja után tett végintézkedés alapján keletkezett.

Az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében előírt rendelkezés alapvető jogi oltalomban részesíti tulajdont. Az Alkotmánybíróság korábbi gyakorlata alapján a tulajdon alkotmányjogi oltalma elsősorban az állam közhatalmi beavatkozásaival szemben nyújt védelmet.

A tulajdonhoz való jog tartalmának legalaposabb kifejtését a 64/1993. (XII. 22.) AB határozat-melyre emiatt mi is kifejezetten hivatkozunk - tartalmazza, melynek 2012 utáni alkalmazhatóságát az Alkotmánybíróság számos határozata megerősítette. {18/2015. (VI. 15.) AB határozat, Indokolás [26]; 25/2015. (VII. 21.) AB határozat, Indokolás [59]}

A 3009/2012. (VI. 21.) AB határozatban a testület megállapította: „A tulajdonhoz való jogot tartalmilag megegyező megfogalmazásban tartalmazta az Alkotmány 13. § (1) bekezdése is. Az Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság feladata az Alaptörvény védelme. Megállapítható, hogy a tulajdonhoz való jogot, mint alapjogot, az Alkotmányhoz hasonlóan az Alaptörvény is garantálja, így a tulajdonhoz való jog értelmezése során az Alkotmánybíróság által korábban tett megállapítások továbbra is irányadónak tekinthetők.”

Álláspontunk szerint a támadott rendelkezésekkel összefüggésben azt kell megvizsgálni, hogy – mivel azok a tulajdonhoz való jog korlátozását valósítják meg az ingatlan használati jogának/hasznosításának/hasznok szedésének elvételével - e korlátozásra – az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében írtaknak megfelelően – más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, illetve a közérdek védelme érdekében került-e sor, ill. a korlátozás arányossága megállapítható-e. Meglátásunk szerint a támadott rendelkezések ezt a szükségességi, arányossági és közérdeket feltételező próbát nem állják ki. **Jelen esetben ugyanis olyan állami beavatkozásról beszélünk, amely nem szünteti meg teljes mértékben a tulajdonosnak a**

dologhoz fűződő jogosítványait, de mégis lényeges – „kisajátításszerű” – módon korlátozza a tulajdonos jogait.

A 34/2015. (XII. 9.) AB határozatban az Alkotmánybíróság „megállapította, hogy az a tulajdonkorlátozás, amely a tulajdonos jogi autonómiáját annak beleegyezése nélkül egyoldalúan úgy korlátozza, hogy az a kártalanítási igény érvényesítésére vonatkozó jogalap keletkezését kifejezetten megtiltja, aránytalanul tulajdonkorlátozó”.

Az Alaptörvény XIII. cikk (2) bekezdése alapján tulajdont kisajátítani csak kivételesen és közérdekből, törvényben meghatározott esetekben és módon, teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett lehet. Álláspontunk szerint ezen rendelkezés vonatkozik a tulajdonjog egyes részjogosítványainak korlátozására is, azaz a használat/hasznok szedésének joga is csak kivételesen, közérdekből törvényben meghatározott esetekben és módon, teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett vonható el a tulajdonostól. Az Alkotmánybírósági gyakorlat szerint a tulajdonjog korlátozásának alkotmányos mércéje enyhébb az alapjogok korlátozásának Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében foglalt szükségességi és arányossági mércéjénél, mivel ez esetben elegendő a közérdek fennállását igazolni (pl. 34/2015. (XII. 9.) AB határozat, Indokolás [46]), de jelen esetben a közérdek egyáltalán nem állt fenn. A tulajdon társadalmi és gazdasági szerepe miatt a közhatalmi beavatkozás alkotmányossági megítélésének súlypontjává a közérdek fennállásának és a korlátozás arányosságának vizsgálata vált, ezen mércének azonban a sérelmezett rendelkezések nem felelnek meg.

A tulajdon védelme kiterjed valamennyi részjogosítványára is (a birtoklás, használat, rendelkezés részjogosítványaira). Az alapjogként védett tulajdonhoz való jog tartalmát a mindenkor közzogi és (alkotmányos) magánjogi korlátokkal együtt kell érteni. Az alkotmányos tulajdonvédelem terjedelme mindig konkrét: függ a tulajdon alanyától, tárgyától és funkciójától, illetve a korlátozás módjától is. A tulajdonhoz való alapjog a már megszerzett tulajdont, illetve kivételes esetekben a tulajdoni várományokat védi.

A jelen ügy elbírálása szempontjából is releváns {3009/2012. (VI. 21.) AB határozatból idézve: A tulajdonhoz való jog – azon belül a tulajdonjog részjogosítványainak – korlátozása akkor alkotmányellenes (alaptörvény-ellenes), ha az elkerülhetetlen, tehát kényszerítő ok nélkül történik, továbbá, ha a korlátozás súlya a korlátozással elérni kívánt célhoz képest aránytalan. Az állam egyfelől az alkotmányos kivételek lehetőségétől eltekintve – köteles tartózkodni a magán- vagy jogi személyek tulajdonosi szférájába való behatolástól, másfelől köteles megteremteni azt a jogi környezetet, azt az intézményi garanciát, amely a tulajdonhoz való jogot diszkrimináció nélkül működőképesé teszi.”

Jelen esetben azonban

- sem az elkerülhetetlenség nem állapítható meg => az állam, korábbi jogsértő magatartásának korrekcióját nemcsak a törölt haszonélvezeti jogok visszajegyzésének előírásával, hanem a korábbi károsultak kárának megtérítésével is megtehetette volna, tehát lett volna „egyéb eszköz” a jogalkotó kezében
- a korlátozás súlya a korlátozással elérni kívánt célhoz képest aránytalan => hiszen a jóhiszeműen vásárolt lakóingatlanokra (tanyaingatlanokra) is kiterjed a haszonélvezeti jogok visszajegyzésének kötelezettsége, márpedig a tulajdonosok a lakóingatlan lakhatás céljából vették, és a használat jogának elvesztésével a lakhatásukat is elvesztik (kártalanítás nélkül).

Jelen esetben a Panaszosok 2020. júliusában szereztek az ingatlan, jóhiszeműen, ellenérték fejében, a közhiteles ingatlan-nyilvántartás adataiban bízva, mivel ingatlan tehermentesnek minősült az adásvétel pillanatában. Panaszosok mint vevők az ingatlan családi otthonuk megteremtése végett, lakáscélból vették. Ehhez képest később, nyomós közérdek nélkül, kártalanítást fel nem ajánlva fosztották meg őket a saját lakhatásukat biztosító tanyaingatlan tulajdonjogának egy, számukra mellőzhetetlen részjogosítványától, a használat és hasznok szedésének jogától, pusztán azon okból, hogy tulajdonukat egy számukra önkényesen meghatározottnak tűnő 2018. évi dátumot követően szereztek.

A támadott rendelkezések elvonják az indítványozók javait, ingatlanuk fölött fennálló tulajdonjoguk számukra, lakhatásuk szempontjából különösen jelentős – részjogosítványát (használat joga) így vagyoni értékű joggal fosztják meg őket. Panaszosok a tulajdoni részjogosítvány, a használat jogának elvonását tekintették az Alaptörvény XIII. cikk (2) bekezdésében foglalt kisajátításnak (tulajdon elvonásnak).

Vö. Az alaptörvény kifejezetten negatív példaként említi a tulajdonkorlátozással élő korábbi társadalmi berendezkedést: „nem évülő felelősséggel tartoznak d) a tulajdon szabadságán alapuló gazdaság felszámolásáért (...) a polgárok vagyontól történő önkényes megfosztásáért, a tulajdonhoz fűződő jogaik korlátozásáért” Ráadásul, a Nemzetközi egyezmények alapján is indokolt lenne a fokozott jogvédelem és a tulajdonjog fentiek szerinti elvonásának elkerülése: EJEE-hez fűzött első Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. Cikkében garantált a javak tiszteletben tartását megkövetelő klauzula EJEK szerinti értelmezése is. Az EJEK saját gyakorlatában a javak védelmének széles felfogását érvényesíti.

Fentiek alapján nem vitásan alapjog korlátozásról van szó, hiszen a hivatkozott jogszabályhely alapján a tehermentes tulajdont szerző kérelmezők ingatlanát utólag – nyomós és jogos (köz)érdek, hiányában, ill. kártalanítás nélkül – olyan teherrel sújtják, amelyet ők nem kívántak. Ez vitán felül a tulajdonjoguk korlátozását jelenti, a kérdés az, hogy a korlátozás jogszerűen, az Alaptörvényben, ill. a(z alkotmánybírsági) gyakorlatban kialakult mércének megfelelő-e. Álláspontunk szerint nem.

E körben azt kell vizsgálni, hogy a támadott rendelkezés megfelel-e az alapjogkorlátozás feltételeinek. Az Alaptörvény XIII. Cikk (2) bekezdése rögzíti, hogy mikor, milyen eljárásban és mértékben korlátozható a tulajdonjog. Még, ha - esetleg - különleges jogrendben is történne meg a korlátozás (a különleges jogrend okán fennálló indokra egyébként a jogalkotó nem hivatkozik) akkor is vizsgálható ez a kérdés jelen eljárásban.

23/2021. (VII. 13.) AB határozat: „Abból, hogy az Alaptörvény rögzíti, hogy az Alkotmánybíróság működése különleges jogrend idején sem korlátozható, egyenesen következik, hogy az Alaptörvény célja annak biztosítása, hogy a különleges jogrendi intézkedések is alkotmányos kontroll alá essenek.”

Az Alkotmánybíróság gyakorlata alapján önmagában az az alkotmányossági kérdés, hogy a jogalkotó a szabályok kialakítása során az alapjogi kollíziót elvégzi-e. Ennek elmaradása esetén az alapjog korlátozása aránytalan, amely így a szabály megsemmisítését eredményezi. Valamely alapjog gyakorlásának korlátozása során – előzetesen, a kollíziót észlelve, és a körülményeket mérlegelve - dönteni kell arról, hogy valóban indokolják-e a körülmények az alapjog korlátozását. A jogszabályból azonban nem látható, hogy ezt a mérlegelést a jogalkotó elvégezte-e, de az eredményből (a jogellenes jogkorlátozásból) látható, hogy ha el is végezte, akkor is eredménytelenül.

Az Abtv. 46. § (3) bekezdése értelmében az Alkotmánybíróság hatáskörei gyakorlása során folytatott eljárásában határozattal megállapíthatja azokat az Alaptörvény szabályozásából eredő és az Alaptörvény rendelkezéseit érvényre juttató alkotmányos követelményeket, amelyeknek a vizsgált, illetve a bírósági eljárásban alkalmazandó jogszabály alkalmazásának meg kell felelnie. A 8/2021. (III. 2.) AB határozat rámutatott, hogy alkotmányos követelménynek a jogalkotó is lehet a címzettje, mivel az Alkotmánybíróság az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve, amely végső soron felel azért, hogy a jogalkotás az Alaptörvénnyel összhangban valósuljon meg.

A Kérelmezők tulajdon(jog)ának előre nem látható, felkészülést nem biztosító, visszamenőleges hatályú és hatású jogalkotással történő megterhelése (önkéntesen kiválasztott tulajdonszerzési időponthoz kötve) éppen azt tanúsítja, hogy a jogalkotás nem az Alaptörvénnyel összhangban valósult meg.

Mivel a vizsgált esetben a megszerzett tulajdon, - tulajdonos általi - használatot ellehetetlenítő megterhelésére, azaz lényegében a tulajdon elvonására („kisajátítására”) került sor, így fennáll(t volna) az állam Alaptörvény XIII. cikk (2) bekezdésében foglalt kártalanítási kötelezettsége is, amelynek sem a szabályozás útján, sem a gyakorlatban nem tett eleget.

A tulajdonhoz való jogra irányuló gyakorlat összegzése az Alkotmánybíróság gyakorlatában (mely gyakorlatnak a támadott jogi szabályozás nem is igyekszik megfelelni) a 3074/2016. (IV. 18.) AB határozatban jelenik meg:

„Emlékeztet az Alkotmánybíróság arra, hogy a 26/2013. (X. 4.) AB határozat úgy értelmezte a tulajdon védelméhez való jogot, hogy az Alaptörvény tulajdoni klauzulája – az Alkotmánybíróság eddigi következetes gyakorlata és főszabály szerint [64/1993. (XII. 22.) AB határozat, ABH 1993, 373.; 10/2001. (IV. 12.) AB határozat, ABH 2001, 123., illetve 819/B/2006. AB határozat, ABH 2007, 2038, 2041.] – csak a már megszerzett tulajdont (Indokolás [193]), illetve kivételes esetekben a tulajdoni várományokat védi {3209/2015. (XI. 10.) AB határozat, Indokolás [65]}. [37] Az államnak tehát nincs kötelezettsége arra, hogy a magánszemélyt a tulajdonszerzéshez vagy a tulajdon élvezetéhez segítse [35/1994. (VI. 24.) AB határozat, ABH 1994, 197., 201.; 936/D/1997. AB határozat, ABH 1999, 615., 619.]

Ráadásul az alkotmányozó hatalom által előnyben részesített értékek sérelme is megvalósul, mivel a jogalkotó által a „Nemzeti hitvallás” szövegében szereplő alábbi kinyilatkoztatásokba, ill. értékválasztásokba is ütközik a sérelmezett normaszöveg, tehát az alkotmányosan védett tulajdonjog sérelmére ezen szövegekkel szembeállítható az Alkotmánybíróság gyakorlatában

„Valljuk, hogy a polgárnak és az államnak közös célja a jó élet, a biztonság, a rend, az igazság, a szabadság kiteljesítése. Valljuk, hogy népuralom csak ott van, ahol az állam szolgálja polgárait, ügyeiket méltányosan, visszaélés és részrehajlás nélkül intézi.”

Jelen esetben tehát: már (a szerzéskor jóhiszemű tudattartalommal) megszerzett tulajdonjogot korlátozó súlyos (használatot ellehetetlenítő) mértékben az állam, visszaható hatályú jogalkotással (a visszaható hatály miatt a tulajdonosnak elkerülési lehetőséget sem biztosítva), kényszerítő körülmények nélkül, aránytalan eszközzel, kártalanítás lehetőségét nem biztosítva, a szerzéskor(i jogi környezet alapján) még jóhiszemű tulajdonost utólag rosszhiszeműnek átminősítve, így a kérelmezők tulajdonjogát alaptörvény-ellenesen korlátozza.

II. Diszkriminációtilalom:

108/F. § (6) A törölt haszonélvezeti jog visszajegyezhetőségéről kell döntést hozni, ha

a) nem minősül jóhiszeműnek a (7) bekezdés szerinti valamelyik személy, és

(7) Az ügyfelek közül nem minősül jóhiszeműnek az érintett ingatlan

b) tulajdonosa, ha tulajdonjoga 2018. március 6. napja után kötött vagy ezt megelőzően kötött, de a földforgalmi törvénynek megfelelő eljárás - ideértve az ingatlan-nyilvántartási eljárást is - érdekében 2018. március 6. napját követően az illetékes hatósághoz benyújtott szerződés, illetve 2018. március 6. napja után tett végintézkedés alapján keletkezett.

Az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdés szerint a törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes. Egy adott szabályozás abban az esetben nem felel meg az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében foglalt mércének, ha végső soron az emberi méltósághoz fűződő jogot sérti. Alaptörvény-ellenes megkülönböztetés abban az esetben állapítható meg, ha azonos csoportba tartozó személyi körben és azonos szabályozási koncepción belül az eltérő szabályozásnak nincs ésszerű, kellő súlyú alkotmányos indoka, vagyis önkényes. Márpedig, jelen esetben többféleképpen is értelmezhető a diszkrimináció, azaz az adott csoporton belüli, indokolatlan különbségtétel:

- I. **Lakóingatlan-tulajdonosok között:** Egyrészt, a más lakóingatlannal rendelkező személyek közül csak a tanyaingatlannal rendelkező (jellemzően szegényebb sorból származó) kisebbséget sújtja ez a – már egyszer, akkori állapotnak megfelelően törölt – haszonélvezet visszajegyzését előíró rendelkezés- hiszen csak a termőföldtörvény alá tartozó ingatlanokra vonatkozik, lakásokra, belterületi lakóingatlanokra nem.
- II. Másrészt, a termőföldeken és az ezekhez képest is szűkebb csoportot jelentő tanyaingatlanok tulajdonosain belül is indokolatlan különbségtétel történik. A csoportot kétfelé osztja a jogalkotó, azokra akik 2018. március 6. napja előtt, ill. akik azután kötött szerződéssel szereztek tulajdonukat. A különbségtételnek semmiféle ésszerű magyarázata, indoka nincsen, hacsak nem az a körülmény, hogy ez a dátum a Magyar Állammal szemben született nemzetközi bírósági eljárás szempontjából „valamiért releváns”. Erre azonban jogot (ill. jogfosztást) alapítani nem lehet, mivel az átlagember nem volt abban a helyzetben, hogy 2018. március 6. napja utáni időszakban – egészen a Főtv sérelmezett 20/F alcímének megalkotásáig majd hatályba lépéséig – arra vonatkozóan következtetést vonhasson le, hogy a 2018. március 6. napjánál később megszülető (2019.05.21.) nemzetközi bírósági ítélet egyáltalán a haszonélvezeti jogok visszajegyzését vonja majd maga után, ill. arról sem tudott képet alkotni, hogy ez milyen személyi és tárgyi kört érint majd. Itt érkezik el az okfejtés a széleskörű, a társadalmat az ítélet tartalmáról és várható következményeiről tájékoztató kampány szükségességéről, de ez már átvezet a tisztességtelen eljárás érvrendszerére.
- III. **Termőföldingatlanok-és a termőföldek között speciális (lakhatási lehetőséget is biztosító) tanyaingatlanok között:** Harmadrészt, a termőföldingatlanok esetében általában előírt ugyan visszajegyzést a jogszabály, de ennek következményei teljesen más súlyúak egy „pusztán” termőföldként használt ingatlan, és egy lakhatásra szánt tanyaingatlan tekintetében. Első esetben „csak” valamilyen jövedelmet, vagy annak egy részét veszíti el a tulajdonos, amely más forrásból, vagy más munka végzésével pótolható, a tanyaingatlan esetén azonban – ha az oda beköltözött család elveszti a használat jogát – lakhatásuk és családfenntartó (allattartó vagy növénytermesztő) gazdálkodásuk lehetetlenül el az üzempont használatatlansága folytán. Különös súlya van ennek akkor (így jelen ügy panaszosai esetében is), ha kiskorú gyermekek otthonát kell így átengedni a haszonélvezőnek, holott mikor a szülők ezt az ingatlant tehermentesen megvásárolták, akkor a családi hajlékot kívánták ezzel biztosítani. Ez az érvelés

átvezet a családi élethez, lelki egészséghez, otthonukhoz és választott életmódjuk (munkájuk) kialakításához való komplex jogegyüttes sérelmére.

Az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdése az Alaptörvényben elismert alapvető jogokat az ember megváltoztathatatlan tulajdonságain alapuló hátrányos különbségtétel nélkül garantálja. Az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésében foglalt szabály ennek megfelelően tilalmazza az alapvető jogok korlátozását a személyek közötti különbségtétel alapján. Az alkotmányos szabály az emberek megváltoztathatatlan tulajdonságai tekintetében egy nyílt, vagyis nem kimerítő jellegű felsorolást tartalmaz. Az emberek ilyen megváltoztathatatlan - saját elhatározásától nem függő, többnyire eleve adott - tulajdonságain alapuló, alapjogok tekintetében történő megkülönböztetése a hátrányos megkülönböztetés legsúlyosabb esete. (hasonlóan lásd: 42/2012. (XII. 20.) AB határozat, Indokolás [39]-[41], 16/2014. (V. 22.) AB határozat, [48]). **Jelen esetben főként a vagyoni helyzet az indokolatlan megkülönböztetés alapja, mivel eme rendelkezés kizárólag azokat sújtja, akik belterületi ingatlan vásárlására forrással nem rendelkeztek.**

Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a jogegyenlőség követelménye arra vonatkozik, hogy a jognak mindenkit egyenlőként kell kezelnie, azaz **a jogalkotás során a jogalkotónak mindegyikük szempontjait azonos körülményekkel, elfogulatlansággal és méltányossággal, az egyéni szempontok azonos mértékű figyelembevételével kell értékelnie** [vö. 9/1990. (IV. 25.) AB határozat, ABH 1990, 46, 48.]. Az alkotmánybírói gyakorlatban a megengedhetetlen megkülönböztetés tilalma a jogi személyekre is vonatkozik [pl. 63/2008. (IV. 30.) AB határozat], ezt a gyakorlatot megerősíti egyébként az Alaptörvény XV. cikk (1) és (2) bekezdésének megfogalmazása, mely kifejezetten "mindenkire" vonatkoztatja ezt a szabályt, illetve az alapvető jogokat megkülönböztetés nélkül "mindenkinek" biztosítja.

A hátrányos megkülönböztetés tilalma az Alkotmánybíróság gyakorlatában elsősorban az alkotmányos alapjogok terén tett megkülönböztetésekre terjed ki. Személyek közötti, alkotmányértő hátrányos megkülönböztetés akkor állapítható meg, ha valamely személyt vagy embercsoportot más, azonos helyzetben lévő személyekkel vagy csoporttal történt összehasonlításban kezelnek hátrányosabb módon. A megkülönböztetés pedig akkor alkotmányellenes, ha a jogszabály a szabályozás szempontjából azonos csoportba tartozó (egymással összehasonlítható) jogalanyok között tesz különbséget anélkül, hogy annak alkotmányos indoka lenne (191/B/1992. AB határozat, ABH 1992, 592, 593.). Ezt az elemzést végezve el a fenti bekezdésben.

Alapjognak nem minősülő egyéb jogra vonatkozó, személyek közötti hátrányos megkülönböztetés vagy más korlátozás is fennáll a fentiek szerint, mert az elszenvedett valamennyi sérelem összefüggésben áll valamely – fentebb nevesített - alapjoggal, végső soron az emberi méltóság jogával, és a megkülönböztetésnek, illetve korlátozásnak nincs tárgyilagos mérlegelés szerint ésszerű indoka - vagyis önkényes.

Az alapjog korlátozása a szükségességi/arányossági teszt alapján megítélve – álláspontunk szerint – alaptörvény-ellenes, mivel sem nem szükséges, sem nem arányos:

- Elsődlegesen: nem állapítható meg a különbségtétel oka, ill. a mérlegelt szempontok, így a különbségtételként meghatározott időpont önkényesnek tekinthető.
- Másrészt nem állapítható meg a feltétlen szükségesség sem: hiszen az állam, korábbi jogsértő magatartásának korrekcióját nemcsak a törölt haszonélvezeti jogok visszajegyzésének előírásával, hanem a korábbi károsultak kárának megtérítésével is megtehetné volna, tehát lett volna „egyéb eszköz” a jogalkotó kezében, és a különbségtétel 2018.03.06. napi dátumához sem kötődik semmiféle szükségszerű elhatárolásai kényszer (lehetett volna 1 nappal, 1 héttel, 1 hónappal korábbi időpont is az elhatárolási ismerv, hatása és indoka ugyanaz lenne a jogszabályt áttekintve)

- a korlátozás súlya a korlátozással elérni kívánt célhoz képest aránytalan => hiszen a jóhiszeműen vásárolt lakóingatlanokra (tanyaingatlanokra) is kiterjed a haszonélvezeti jogok visszajegyzésének kötelezettsége, márpedig a tulajdonosok a lakóingatlan lakhatás céljából vették, és a használat jogának elvesztésével a lakhatásukat is elvesztik (kártalanítás nélkül), úgy, hogy a különbségtétel „másik oldalára kerülő” (azaz 2018.03.06. előtt tulajdont szerző), egyébként teljesen azonos helyzetű személyek sérelmet nem szenvednek.

[Vö. 35/1994. (VI. 24.) AB határozat, ABH 1994, 197, 200.] 14/2014. (V. 13.) AB határozat [32]). Megjegyzendő végezetül az is, hogy kivételes esetekben alkotmányellenes helyzet az eltérő ismérvek ellenére történő csoportképzéssel is megvalósulhat: "[h]a az állam a különböző helyzetek között - azzal, hogy az azokban rejlő lényeges különbségeket figyelmen kívül hagyja - egyenlőtlen elbánást eredményező módon azonosságot állapít meg, az személyek közötti tilos megkülönböztetést eredményez, és ezért alkotmányellenes" [1/1995. (II. 8.) AB határozat, ABH 1995, 31, 56.]. (20/2014. (VII. 3.) AB határozat, [243], [244]) Erre vonatkozóan is kifejtettük fentebb az álláspontunkat.

Vö. A törvény előtt mindenki egyenlő. Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

Ráadásul az alkotmányozó hatalom által előnyben részesített értékek sérelme is megvalósul, mivel a jogalkotó által a „Nemzeti hitvallás” szövegében szereplő alábbi kinyilatkoztatásokba, ill. értékválasztásokba is ütközik a sérelmezett normaszöveg, tehát az alkotmányosan védett tulajdonjog sérelme ezen szűrőn keresztül is megállapítható.

„Valljuk, hogy a polgárnak és az államnak közös célja a jó élet, a biztonság, a rend, az igazság, a szabadság kiteljesítése. Valljuk, hogy népuralom csak ott van, ahol az állam szolgálja polgárait. ügyeiket méltányosan, visszaélés és részrehajlás nélkül intézi.”

Jelen esetben tehát: a termőföld(ill. tanya-)ingatlan szerző tulajdonostársak között önkényesen választott időpont alapján tesz különbséget a jogalkotó, és az általa önkényesen megadott, 2018.03.06. napi időpont után jogot szerző személyeket hátrányosan megkülönbözteti az egyéb jogszerzőkhöz képest, számukra súlyos korlátozást ír elő - a tulajdonost utólag rosszhiszeműnek átminősítve, így a kérelmezők tulajdonjogát e diszkrimináció mentén alaptörvény-ellenesen korlátozza.

III. Tisztességtelen eljárás, azaz a tisztességes eljáráshoz való jog sérelme:

Fétv. 108/F. § (3) Ha a visszajegyzés ezen alcím szerinti feltételei a törölt haszonélvezeti joggal korábban terhelt terület egészére fennállnak, akkor a haszonélvezeti jog visszajegyezhetőségét - az érintett ingatlan vagy ingatlanok, illetve ezek természetben meghatározott részének megjelölésével - a teljes területre kell megállapítani.

(6) A törölt haszonélvezeti jog visszajegyezhetőségéről kell döntést hozni, ha

a) nem minősül jóhiszeműnek a (7) bekezdés szerinti valamelyik személy, és

(7) Az ügyfelek közül nem minősül jóhiszeműnek az érintett ingatlan

b) tulajdonosa, ha tulajdonjoga 2018. március 6. napja után kötött vagy ezt megelőzően kötött, de a földforgalmi törvénynek megfelelő eljárás - ideértve az ingatlan-nyilvántartási eljárást is - érdekében 2018. március 6. napját követően az illetékes hatósághoz benyújtott szerződés, illetve 2018. március 6. napja után tett végintézkedés alapján keletkezett.

Azzal, hogy a jogalkotó úgy alkotja meg a jogszabályt, hogy önkényesen kiválasztott időponttól jogot szerző személyeket megdönthetetlenül „nem jóhiszeműnek” (azaz rosszhiszeműnek) minősít, és ezen döntés ellen sem kimentési, sem ellenbizonyítási lehetőséget, sem jogorvoslatot nem biztosít, azzal a kérelmezők tisztességes eljáráshoz és jogorvoslathoz való jogát sérti.

Az Alkotmánybíróság gyakorlata az Alaptörvény módosításait követően is fenntartotta a 39/1997. (VII. 1.) AB határozatban foglaltakat {13/2013. (VI. 17.) AB határozat, Indokolás [27]–[33]}, ill. Pontosította jelentését az Alaptörvény hatályos rendelkezései tükrében. A közigazgatási bíráskodást a történelmi alkotmány egyik vívmányának tekintve a testület megállapította, hogy a 39/1997. (VII. 1.) AB határozatban foglalt értelmezés hivatkozható a továbbiakban is. Az Alkotmánybíróság az alaptörvényi, illetve az alkotmányi rendelkezések összevetésével jelen ügyben is vizsgálhatja, hogy az Alaptörvény a tisztességes eljáráshoz való jog tekintetében a korábbi alkotmánybírói gyakorlat által kimunkált elvi tételeknek megfelel-e.

Álláspontunk szerint nemcsak a tisztességes hatósági eljáráshoz való jog [Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdés] sérül, hanem a – jogszabály szövegezése folytán - a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog is [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése] mivel a jogalkotó úgy határozta meg a „nem jóhiszeműnek minősítés” szövegét, hogy ezen negatív tartalmú (de főleg hatású!) minősítés ellen sem érdemi vizsgálati, ellenbizonyítási, sem jogorvoslati lehetőséget nem biztosított.

(Jogállami körülmények között (...)) a jogalkotó a közigazgatási hatósági eljárások esetében nem írhat elő a fair eljáráshoz való joggal ellentétes, az ügyfél és más érintett személy érdekeit teljes mértékben figyelmen kívül hagyó eljárási rendet [165. 2011. (XII. 20.) AB határozat, ABH 2011. 478. 520.]

A hivatkozott rendelkezés – és annak gyakorlati érvényesülése - nem felel meg az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdéséből fakadó normavilágosság követelményének (nem volt előre látható a megszerzéskor, és utólag tett terhet a félre/ill. Jogosultságára) valamint, a Kp. bizonyításra vonatkozó rendelkezéseivel együtt – a jogorvoslat, ellenbizonyítás hiányában - kihat az egész közigazgatási per méltányos jellegére. A rendelkezés emellett sérti a peres fél /itt már: kérelmezők/ hatékony bírói jogorvoslathoz való jogát.

Sem az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéssel (fair trial) összefüggésben már kialakított alkotmánybírói követelményeknek, sem a „tisztességes eljárás” követelményének alkotmányos tartalmára: valamint annak – korlátozhatóság szempontjából is meghatározható – részjogosítványaira

nincsen tekintettel a szabályozás, sem az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében deklarált hatékony bírói jogvédelem követelményének biztosítására vonatkozó alkotmányos követelményeknek nem tesz eleget, így a szabályozás jelen formájában (a "nem jóhiszeműnek minősítés" ellenbizonyítás ill. Jogorvoslat hiányában) nem felel meg a méltányos, tisztességes eljáráshoz való jog és a hatékony bírói jogvédelem követelményének.

Az Alkotmánybíróság a tisztességes (méltányos) eljárás alkotmányos követelményének dogmatikáját a 6/1998. (III. 1.) AB határozatában foglalta össze: „a tisztességes eljárás követelménye olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet megítélni. [...] Egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása mellett lehet az eljárás méltánytalan vagy igazságtalan, avagy nem tisztességes.” {6/1998. (III. 1.) AB határozat, ABH 1998. 91, 95, megerősítette: 36/2013. (XII. 5.) AB határozat, Indokolás [31]; 3/2014. (I. 21.) AB határozat, Indokolás [59] és [73]} E gyakorlatát fenntartva, az Alkotmánybíróság a 3046/2019. (III. 14.) AB határozatában a tisztességes eljáráshoz való jog részjogosítványait a következőképpen bontotta ki: „Az ítélezés minőségét meghatározó követelmények egy részét közvetlenül az Alaptörvényben szabályozott, a tisztességes eljáráshoz való jog nevesített részjogosítványának is tekinthető intézményi és eljárási garanciák jelentik (...) Vannak továbbá a tisztességes eljáráshoz való jogból levezethető, az Alaptörvényben nem nevesített, de az Alkotmánybíróság által elismert részjogosítványok is {pl. a fegyveregyenlőség követelménye, lásd: 22/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [49], az indokolt bírói döntéshez való jog, lásd: 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [28]–[34]}.”

Mivel a rosszhiszeművé minősítés különös jogsérelelmet eredményez, így hivatkozunk az Alkotmánybíróság további gyakorlatára, mely szerint egyes részjogosítványok vagy arra visszavezethető jogosultságok [a 14/2002. (III. 20.) AB határozatban "összetevők", "kívánalmak" (ABH 2002. 101. 109.)] szintén abszolút jellegűek abban az értelemben, hogy megsértésük lényegében – mivel maguk is mérlegelés eredményei – automatikusan alaptörvény-ellenesség megállapítására vezet (pl. a pártatlan bírósághoz való részjogosultság sérelme, amely megállapítás nem igazolható).

Álláspontunk szerint a támadott rendelkezés az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglaltakkal is ellentétes. Ennek oka, hogy leszűkíti a bíróság mozgásterét a perbeli bizonyítás során, nem ad jogorvoslatot, vagy akár csak lehetőséget a rosszhiszeművé/nem jóhiszeművé minősítés elleni ellenbizonyításra. Hivatkozva az Alkotmánybíróság 7/2013. (III. 1.) AB határozatára, a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét annak részjogosítványa, a hatékony bírói jogvédelem sérelmével is igazoltnak látjuk.

Álláspontunk szerint jelen pont kapcsán az vizsgálendő, hogy a megdönthetetlen, ellenbizonyítást nem engedő és jogorvoslati lehetőséggel nem védett törvényi minősítést ("nem minősül jóhiszeműnek...") előíró szabály sérti-e a hatékony bírói jogvédelmet, ezen keresztül érinti-e az eljárás (akár a közigazgatási per) fair jellegét.

Az Alkotmánybíróság 3223/2018. (VII. 2.) AB határozatában korábban már kifejtette és elemezte a közigazgatási hatósági eljárás sajátosságait. „Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény hatálya alatt is fenntartotta azon megállapítását, miszerint »a hatósági eljárások a közhatalom birtokában lévő állami szerv által folytatott, célhoz kötött, vizsgálati jellegű eljárások« {165/2011. (XII. 20.) AB határozat, ABH 2011, 478, 520.; idézi: 3342/2012. (XI. 19.) AB határozat, Indokolás [13]}. (...) A közigazgatási szerv dönti el, hogy melyek a döntés meghozatalához szükséges, és melyek az irreleváns tényállási elemek. **Jogállami körülmények között ugyanakkor a jogalkotó a közigazgatási hatósági eljárások esetében nem írhat elő a fair eljáráshoz való joggal ellentétes, az ügyfél és más érintett személy érdekeit teljes mértékben figyelmen kívül hagyó eljárási rendet** [165/2011. (XII. 20.) AB határozat, ABH 2011, 478, 520.].“ A közigazgatási szerv a jogalkalmazás során, a konkrét eljárásaiban sem

hagyhatja figyelmen kívül az ügyfél jogait, egyidejűleg kell teljesítenie közérdekvédelmi és szubjektív jogvédelmi funkcióját.

Álláspontunk szerint az a rendelkezés, amely a panaszosokat akként minősíti rosszhiszeműnek, hogy az ellen ellenbizonyításra, jogorvoslatra lehetőséget sem biztosít, tisztességtelen.

A jogalkotó sem jogorvoslati, sem ellenbizonyítási lehetőséget nem biztosított az érintetteknek. A rosszhiszeműség feltételül szabott elválasztó ismérv (az önkényesen megválasztott 2018-as dátum) körében kifejtetteket jelen pont értékelése kapcsán is relevánsnak tartjuk.

Tekintettel arra, hogy a jogalkotó a sérelmezett rendelkezések mint panaszosokat hátrányosan sújtó következmények mindegyikét – és több olyat is, amely jelen jogviszonyban még nem került elő, de a jogalkotói szándékból következően a későbbiekben a panaszosokat fenyegető következményként áll előttük – a rosszhiszeműségekre vezeti vissza, illetve arra tekintettel rendeli el, ezért ez a megdönthetetlen minősítés nemcsak erkölcsi jellegű kárt, sérelmet okoz panaszosoknak, hanem effektív anyagi kárt, illetve életkörülményeik fennmaradását, létfenntartásukat veszélyezteteti – mind az otthon „elvételeivel” mind a jelentős súlyú, kilátásba helyezett anyagi jellegű jövőbeni „szankciókkal (kompenzáció, kamat).

(Tí. A rosszhiszeműsége tekintettel jegyezhető vissza a már törölt haszonélvezeti jog, erre tekintettel kötelesek kompenzációt ill. kamatot fizetni közvetlenül az állam, közvetve – mivel korábban ezt az állam megfizeti a haszonélvezőknek – magának a haszonélvezőknek.)

IV. A családi élethez, lelki egészséghez, otthonukhoz és választott életmódjuk (munkájuk) kialakításához való komplex jogegyüttes:

Panaszosok – elsősorban anyagi helyzetükből fakadó kényszerből – azt a célt tűzték ki maguk elé, hogy tanyaingatlant vásárolnak, azon gazdálkodnak, gyermekeiket ott nevelik, családi otthonként építgetik a tanyájukat. Ők itt és ily módon kívántak kiteljesedni, otthonot teremteni, és boldog (teljes) családi életet élni.

vö. Mindenkinek joga van a munka és a foglalkozás szabad megválasztásához, valamint a vállalkozáshoz. Képességeinek és lehetőségeinek megfelelő munkavégzéssel mindenki köteles hozzájárulni a közösség gyarapodásához. Magyarország törekszik megteremteni annak feltételeit, hogy minden munkaképes ember, aki dolgozni akar, dolgozhasson. Magyarország gazdasága az értékteremtő munkán és a vállalkozás szabadságán alapszik. A természeti erőforrások, különösen a termőföld, az erdők és a vízkészlet, a biológiai sokféleség, különösen a honos növény- és állatfajok, valamint a kulturális értékek a nemzet közös örökségét képezik, amelynek védelme, fenntartása és a jövő nemzedékek számára való megőrzése az állam és mindenki kötelessége.

Az alaptörvény kifejezetten és hangsúlyosan védi a család intézményét, ehhez képest a sérelmezett rendelkezések náluk éppen a családi együttélést, a biztonságos otthon megteremtését, a családi gazdálkodó munkatevékenység végzését, az egészséges vidéki környezetben tartózkodás lehetőségét veszi el. Ezen túlmenően az otthon elvesztésének és a létbizonytalanságba kerülés közvetlen veszélye az aggodalom az idegeskedés, a jövőkép elvesztése, a saját maguk és gyermekeik iránti aggodalom fiziológiás és pszichés hatása már a testi-lelki egészséghez való jogukat is csorbitja.

Vö. Magyarország védi a házasság intézményét mint egy férfi és egy nő között, önkéntes elhatározás alapján létrejött életközösséget, valamint a családot mint a nemzet fennmaradásának alapját. Magyarország támogatja a gyermekvállalást. Mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák. Az állam jogi védelemben részesíti az otthon nyugalma. Magyarország külön intézkedésekkel védi a családokat, a gyermekeket, a nőket, az időseket és a fogyatékkal élőket. Minden gyermeknek joga van a megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődéséhez szükséges védelemhez és gondoskodáshoz.) A szülőknek joguk van megválasztani a gyermeküknek adandó nevelést.

E körben hangsúlyozzuk, hogy panaszosok korábban minden megtakarításukat a tanyaingatlan megvásárlásába és – ezt követően - felújítására fordították, ahol 3 kiskorú gyermeket nevelnek. A használat jogának (használat lehetőségének) azonnali, teljes és kompenzációmentes elvesztése aránytalan sérelmet okoz, míg ezzel szemben (a „mérleg másik serpenyőjében”) csak a korábbi állami jogellenes jogalkotási helyzet kiküszöbölése és a haszonélvező anyagi érdeke áll.

Vö. Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.

A fentebb felsorolt valamennyi alaptörvényi értékkel és védendő értékkel ellentétben áll a sérelmezett jogszabályhely alkalmazása folytán előállt helyzet.

V. Visszaható hatály és felkészülési idő hiánya:

(7) Az ügyfelek közül nem minősül jóhiszeműnek az érintett ingatlan

b) tulajdonosa, ha tulajdonjoga 2018. március 6. napja után kötött vagy ezt megelőzően kötött, de a földforgalmi törvénynek megfelelő eljárás - ideértve az ingatlan-nyilvántartási eljárást is - érdekében 2018. március 6. napját követően az illetékes hatósághoz benyújtott szerződés, illetve 2018. március 6. napja után tett végintézkedés alapján keletkezett.

(Beiktatta a 2021. évi CL. törvény 127. §-a. Hatályos 2022.01.01.)

Tekintettel arra, hogy a tulajdonosok 2020. évben szerezték az ingatlant, a sérelmezett – rájuk, ill. ingatlanukra visszaható jogalkotással terhet rakó - jogszabályhely csak ezt követően született meg, ill. lépett hatályba, ezért a visszaható hatályú és a korábbinál terheesebb rendelkezéseket előíró törvényhely eleve alaptörvény-ellenes.

Túl azon, hogy már (a szerzéskor jóhiszemű tudattartalommal) megszerzett tulajdonjogot korlátozó súlyos (használatot ellehetetlenítő) mértékben az állam, a visszaható hatályú jogalkotással a már kész, változtathatatlan helyzetben talált tulajdonosnak elkerülési lehetőséget sem biztosít. (a visszaható hatály miatt ugyanis nem teheti meg nem történné az évekkal korábbi szerződéskötést, még akkor sem, ha a jogszabály hatályba lépésekor látja, hogy az évekkal korábbi szerződéskötésnek rá nézve hátrányos lesz a következménye)

Kérelmezők meglátása szerint így a a 2021. évi CL. törvény 127. §-ával beiktatott, 2022.01.01. napjától hatályos, de 2018.03.06. napjától kezdődően hátrányos következményt alkalmazó jogszabályhely ellentétes az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében és XXIV. cikk (1) bekezdésében foglaltakkal, mivel a visszaható hatályú jogalkotás tilalmába ütközik.

Az Alkotmánybíróság korábbi határozataiban már megfogalmazta álláspontját a tiltott visszamenőleges hatályú jogalkotásra vonatkozóan. Az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében foglalt jogállamiság klauzulából olvasható ki a jogbiztonság követelménye. E követelmény az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint azt jelenti, hogy a jogrendszer egészének, részterületeinek, és egyes szabályainak világosnak, egyértelműnek, hatásukat tekintve kiszámíthatónak és a norma címzettjei számára előre láthatónak kell lenniük, és a jogalkalmazás során felismerhető normatartalmat kell hordozniuk {vö. 38/2012. AB határozat, Indokolás [84]; 3106/2013. (V. 17.) AB határozat, Indokolás [8]; 33/2019. (XI. 27.) AB határozat, Indokolás [39]}. A jogi normák előreláthatósága és kiszámítható működésének követelménye felöleli a visszamenőleges hatályú jogi szabályozás korlátozott és kivételes lehetőségét.

A jogi normák előreláthatósága és kiszámítható működésének követelménye felöleli a visszamenőleges hatályú jogi szabályozás korlátozott és kivételes lehetőségét. Vagyis: jogszabály a kihirdetését megelőző időre nem állapíthat meg kötelezettséget, és nem nyilváníthat valamely magatartást jogellenessé.

A jogbiztonságból fakadó visszaható hatályú jogalkotás tilalma nem feltétlen az alkotmánybírósági gyakorlat alapján: a visszaható hatály tilalma kizárólag a jogalanyok helyzetét elnehezítő jogalkotásra irányadó {16/2014. (V. 22.) AB határozat, Indokolás [32]}. Abból következően pedig, hogy „a visszamenőleges hatályú jogalkotás tilalma nem abszolút érvényű, következik az, hogy egyértelműen élhet ezzel a jogalkotó akkor, amikor új jogosultságot állapít meg, meglévő jogosultságot terjeszt ki, vagy valamely jog korlátozását oldja fel” De csak e körben!

Az Alkotmánybíróság értelmezése szerint „[k]övetkezetes az alkotmánybíróági gyakorlat a ~~határozatban a jogalkotó utólag visszaható hatállyal azokkal a korábbi utólagos~~ a hatálybalépés nem visszamenőlegesen történt ugyan, de a jogszabály rendelkezéseit – erre irányuló kifejezett rendelkezés szerint – a jogszabály hatályba lépése előtt létrejött jogviszonyokra is alkalmazni kell” {3208/2013. (XI. 18.) AB határozat, Indokolás [58]; 16/2014. (V. 22.) AB határozat, Indokolás [32]}. „Ez utóbbi esetben a szabály a hatálybalépését megelőző eseményhez, tényhez fűz új, a korábban hatályos szabályhoz képest eltérő jogkövetkezményt, aminek következtében felmerülhet a visszaható hatály sérelme. Visszaható hatályról beszélünk továbbá akkor is, ha az új szabály a hatálybalépését megelőzően keletkezett, annak időpontjában fennálló tényállás jogkövetkezményét a régitől eltérően határozza meg.” {10/2018. (VII. 18.) AB határozat, Indokolás [51]; 6/2019. (III. 20.) AB határozat, Indokolás [49]; 33/2019. (XI. 27.) AB határozat, Indokolás [39]; 8/2020. (V. 13.) AB határozat, Indokolás [54]}

Vagyis: jogszabály a kihirdetését megelőző időre nem állapíthat meg kötelezettséget, és nem nyilváníthat valamely magatartást jogellenessé, ill. nem fűzhet hozzá vagy bármely jogilag releváns tényhez utóbb hátrányos következményt.

Jelen esetben azonban a jogalkotó utólag, visszaható hatállyal, évekkel korábbi – utóbb már megváltoztathatatlan - állapotot alapul véve minősít át addig jóhiszeműen eljáró személyeket rosszhiszeművé („nem jóhiszeművé”), így a szabályozás alaptörvény-ellenes.

A kérdés az Alkotmánybíróság korábbi (már az Alaptörvény hatályba lépése óta kialakult) gyakorlata tükrében: *(Nem az ügyek érdemére, hanem az indokolásból kiolvasható alkotmánybírósági elbírálási vezérfonalra fókuszálva)*

3076/2017. (IV. 28.) AB határozat

[50] Az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében előírt rendelkezés alapvető jogi oltalomban részesíti tulajdont. Az Alkotmánybíróság felfogása szerint a tulajdon alkotmányjogi oltalma az értékgarancia és a közérdekű korlátozás ismérvei mentén elsősorban az állam közhatalmi beavatkozásaival szemben nyújt védelmet.(...) Az alapjogként védett tulajdonhoz való jog tartalmát a mindenkori közjogi és (alkotmányos) magánjogi korlátokkal együtt kell érteni. Az alkotmányos tulajdonvédelem terjedelme mindig konkrét; függ a tulajdon alanyától, tárgyától és funkciójától, illetve a korlátozás módjától is. A tulajdonhoz való alapjog a már megszerzett tulajdont, illetve kivételes esetekben a tulajdoni várományokat védi.

Az Alaptörvény XIII. cikk (2) bekezdése alapján tulajdont kisajátítani csak kivételesen és közérdekből, törvényben meghatározott esetekben és módon, teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett lehet. Az Alkotmánybíróság itt utal következetes gyakorlatára, amely szerint a tulajdonjog korlátozásának alkotmányos mércéje enyhébb az alapjogok korlátozásának Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében foglalt szükségességi és arányossági mércéjénél, mivel ez esetben elegendő a közérdek fennállását igazolni (lásd: 34/2015. (XII. 9.) AB határozat, Indokolás [46]). A tulajdon társadalmi és gazdasági szerepe miatt a közhatalmi beavatkozás alkotmányossági megítélésének súlypontjává a közérdek fennállásának és a korlátozás arányosságának vizsgálata vált.

3024/2015. (II. 9.) AB határozat

[43] Az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése értelmében mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár. Az Alaptörvény XIII. cikk (2) bekezdése alapján tulajdont kisajátítani csak kivételesen és közérdekből, törvényben meghatározott esetekben és módon, teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett lehet. Az Alkotmánybíróság a 26/2013. (X. 4.) AB határozatában az alábbiak szerint foglalta össze a tulajdonhoz való alapjogra vonatkozó gyakorlatát: "Az Alkotmánybíróság a 64/1993. (XII. 22.) AB határozatában a következőket állapította meg: az alkotmányos tulajdonvédelem köre és módja nem szükségképpen követi a polgári jogi fogalmakat, és nem azonosítható az absztrakt polgári jogi tulajdon védelmével. Az alapjogként védett tulajdonhoz való jog tartalmát a mindenkori közjogi és (alkotmányos) magánjogi korlátokkal együtt kell érteni. Az alkotmányos tulajdonvédelem terjedelme mindig konkrét; függ a tulajdon alanyától, tárgyától és funkciójától, illetve a korlátozás módjától is. A másik oldalról nézve: ugyanezen szempontoktól függően az adott fajta közhatalmi beavatkozás alkotmányos lehetősége a tulajdonjogba más és más. [...] Ugyanez az AB határozat kimondja: "Az alapjogi tulajdonvédelem sajátosságai miatt az állami beavatkozás alkotmányossága megítélésének súlypontja, az alkotmánybírósági értékelés voltaképpen tere a cél és az eszköz, a közérdek és a tulajdonkorlátozás arányosságának megítélése lett. [...] A tulajdon társadalmi és gazdasági szerepe, különösen az egyes szabályozó intézkedések beleilleszkedése adott gazdaságpolitikai feladatokba, egyébként is sokkal nehezebbé teszi a szükségesség vagy elkerülhetetlenség megállapítását, mint más alapjogok esetében, ahol inkább lehetséges általános érvényű viszonyítás"" (ABH 1993, 373. 380-381. legutóbb idézi: 3219/2012. (IX. 17.) AB végzés, Indokolás [6]). Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény XIII. cikke tekintetében továbbra is fenntartotta azt a korábbi gyakorlatát, amelynek

értelmében a tulajdonhoz való alapjog a már megszerzett tulajdont, illetve kivételes esetekben a tulajdoni várományokat védi.

A támadott rendelkezések nem vonják el az indítványozó javait, eszközei fölött fennálló tulajdonjogát, és vagyoni értékű jogtól sem fosztják meg.

Ezzel szemben a jelen panaszügyben éppen ellentétes helyzet áll fenn, így itt igenis indokolt az alkotmánybírósági védelem, ugyanis a támadott rendelkezések elvonják el az indítványozók javai, eszközei (ingatlana) fölött fennálló tulajdonjoguk jelentős részjogosítványát, kizárják a használat lehetőségét, így vagyoni értékű jogtól fosztják meg őket.

42/2012. (XII. 20.) AB határozat, 16/2014. (V. 22.) AB határozat

Az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdés szerint a törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes. Egy adott szabályozás abban az esetben nem felel meg az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében foglalt mércének, ha végső soron az emberi méltósághoz fűződő jogot sérti. Így a diszkrimináció tilalma nem jelenti azt, hogy minden különbségtétel tilos, hanem azt az elvárás fogalmazza meg, hogy a jognak mindenkit egyenlő méltóságú személyként szükséges kezelnie. Alaptörvény-ellenes megkülönböztetés abban az esetben állapítható meg, ha azonos csoportba tartozó személyi körben és azonos szabályozási koncepción belül az eltérő szabályozásnak nincs ésszerű, kellő súlyú alkotmányos indoka, vagyis önkényes.

Az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésében foglalt szabály ennek megfelelően tilalmazza az alapvető jogok korlátozását a személyek közötti különbségtétel alapján. Az alkotmányos szabály az emberek megváltoztathatatlan tulajdonságai tekintetében egy nyílt, vagyis nem kimerítő jellegű felsorolást tartalmaz. Az emberek ilyen megváltoztathatatlan - saját elhatározásától nem függő, többnyire eleve adott - tulajdonságain alapuló, alapjogok tekintetében történő megkülönböztetése a hátrányos megkülönböztetés legsúlyosabb esete.

Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a jogegyenlőség követelménye arra vonatkozik, hogy a jognak mindenkit egyenlőként kell kezelnie, azaz a jogalkotás során a jogalkotónak mindegyikük szempontjait azonos körültekintéssel, elfogulatlansággal és méltányossággal, az egyéni szempontok azonos mértékű figyelembevételével kell értékelnie [vö. 9/1990. (IV. 25.) AB határozat, ABH 1990, 46, 48.].

3194/2014. (VII. 15.) AB határozat

Az Alkotmánybíróság megvizsgálta azt is, hogy a támadott törvényi rendelkezések a panaszosok által felhozott indokok alapján a tulajdonhoz való alapjog elvonását (kisajátítást) valósítottak-e meg.

(...) elvonását tekintették az Alaptörvény XIII. cikk (2) bekezdésében foglalt kisajátításnak (tulajdon elvonásnak).

Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint a vizsgált esetben megszerzett tulajdon, illetve alkotmányosan védett tulajdoni váromány elvonására, kisajátítására nem került sor, így nem áll fenn az állam Alaptörvény XIII. cikk (2) bekezdésében foglalt kártalanítási kötelezettsége sem.

Tehát, amennyiben a vizsgált esetben megszerzett tulajdon, illetve alkotmányosan védett tulajdoni váromány elvonására, kisajátítására sor kerül, akkor fennáll az állam Alaptörvény XIII. cikk (2) bekezdésében foglalt kártalanítási kötelezettsége is.

Záró rész

Beadványunkat eredetileg elektronikus úton, a Szegedi Törvényszéken keresztül nyújtottuk be. Az eljárás illetékmentes, így illetéket nem rovunk le.

Jelen beadványunkat hiánypótlásként, a korábbi irattal egységes szerkezetbe foglaltnak, a IV/457-1/2024. sz. sz. főtitkári felhívásnak eleget téve postai úton, a jogi képviselő eredeti aláírásával és bélyegző-nyomatával ellátva nyújtjuk be.

Indítványozók a jogorvoslati lehetőségüket a közigazgatási per megindításával kimerítették, további rendes jogorvoslati lehetőség nem áll rendelkezésükre. Panaszosok kúria előtti felülvizsgálati eljárást nem indítottak, perújítást nem kezdeményeztek.

Indítványozók nevük nyilvánosságra hozatalához – magánéletük védelme érdekében – nem járulnak hozzá, a vonatkozó nyilatkozatot csatoljuk.

Az Alkotmánybíróság hatáskörét és illetékességét az Abtv. Fentebb hivatkozott rendelkezéseire alapítjuk.

A felperesi **jogi képviselő képviseleti jogát** az 1. sz. mellékletként csatolt meghatalmazások, valamint a Pp. 64. § (1) bekezdése és 65. § a) pontja és a **2017. évi LXXVIII. törvény az ügyvédi tevékenységről peres képviseletre vonatkozó rendelkezései** alapozzák meg.

Budapest, 2024.04.18.

dr. Kiss Bence
egyéni ügyvéd

indítványozók/panaszosok képviselője

Dr. Kiss Bence ügyvéd,

Mellékletek (korábbi – eredeti – beadvánnyal együtt benyújtva):

- ügyvédi meghatalmazások
- adatkezelési nyilatkozatok
- a Szegedi Törvényszék hivatkozott ítélete
- A Bíróság 62017CJ0235 ítélete (nagytanács), 2019. május 21. Európai Bizottság kontra Magyarország.
- Az ingatlan tulajdoni lapja, a visszajegyzett teherrel.
- Az eredeti beadványnak a jogi képviselő által aláírt scannelt példánya mellett a teljes beadványszöveg AVDH-aláírással ellátott .pdf-formátumban is benyújtva.